

Hétköznapi gyalog mész a járdán, amikor dudál egy autó. A szélvédőn át látod, hogy még int is valaki a kocsiból, de sapkában van, illetve az ablakok sötétítettek és **nem lehet belátni az utastérbe.**

No meg nem tudod eldönteni, hogy az előtted vagy utánad sétálónak, esetleg neked jelzett-e az illető.

Picit zavarba jössz, nem köszönsz vissza, aztán továbbmész – az autó is továbbrobogott. Aztán pár nap múlva hallod vissza, hogy „te, a mútkó rejdádköszöntem a kocsibó’, de nem vettél észre, hé...” Hát nem, **mert nem is akartalak.**

„Fészbúkozol.” Apropos, Facebook: a „fészbukozni” ma már igének számít a magyar nyelvben? Vagy inkább azt használjuk, hogy „lógni a Facebook-on”? Nem ez a fontos.

Hanem az, hogy nem elég, hogy el kell viselned azt, hogy egyes ismerőseid milyen hülye, idióta teszteket töltöttek ki és ezeket ki is teszik az üzenőfalukra (ekkor tudod meg például, hogy ők

mennyire műveltek meg mi mindenre képesek ebben az irányát veszített világban), hanem azzal is kell szembesülnöd, hogy bizonyos emberek ismerősnek jelölnek anélkül, hogy a nevükön kívül más, használható információt közölnének.

Elvárják, hogy az emberfia visszajelölje, ismerősi státuszba helyezve őket. Ha nem, akkor meghallod majd előbb-utóbb, hogy **„béjelőltelek Fészbukon, de te nem jelöltél vissza...”** Hát nem, mert a neved nem csengett ismerősen, bármennyire is annak tartod a tiedet.

Tudom, te azt hiszed magadról, hogy téged mindenki ismer és ezért engednek előre az útkereszteződésben. De lejártak már azok az idők, amikor – az urbánus folklór szerint – a Magyarországon postára tett borítékra csak a név volt ráírva és Románia, s állítólag az illetőnek a munkahelyére vitte a postás a levelet.

Telefonálsz, téged hívnak. Magántelefonszám. „Én vagyok.” – hallod. Ki? „Há én.” Ja, te vagy az, pedig határozottan emlékszem, hogy beírtam a számodat a készülékbe. De hát te „titkosítottad”. Ja, úgy.

Akkor meg **mutatkozz be, kérlek**, sértődés nélkül, mert rajtad kívül még létezik néhány(száz) férfihang, s nem vagyok köteles megjegyezni mindenkinek a hangszínét, pláne ha nátha-járvány van, vagy tele van étellel a szád, bármennyire is fontos a közölnivalód. „Há hívlak, s nem veszed fel...” – közli. Hát nem, mert nem írt ki számot.

Alapvető dolgok ezek, de képesek meghatározni vagy megrontani emberi kapcsolatokat. Azt hiszem, valahogy úgy hívják ezeket, hogy tisztesség, illem, normalitás, a másik ember

tiszteletben tartása. Vagy ez a kategória, legalábbis.

Kedves, magukat ismertnek tartó, de mégis ismeretlen emberek! Lehet, hogy magatokat különlegesnek, ismertnek, híresnek tartjátok, akiknek közeledtére, jelzésére fel kellene kapnom a fejemet és ki kellene egyenesednem, de higgyétek el, hogy ez nem könnyű, bármennyire is tisztellek benneteket, amikor nem vagytok a saját magatok választotta inkognitóban.

Könnyítsétek meg a valódi ismerőseitek dolgát. Megkérlek arra, hogy figyeljete jobban magatokra, forduljatok magatokba és ne várjátok el, hogy visszaköszönjünk, illetve -jelöljünk. És ne sértődjete meg, ha mégsem.